ściągają niekiedy w przypadkowaniu Rzeczowniki na *ηΐς, ηΐδος*, np. *παρηΐς, παρηΐδος* = *ῆδος, Νηρηΐς, Νηρηΐδες* = *Νηρῆδες*.

3. (Do §. 50. A. I. 4.) W Rzeczownikach na *ας, G. ατος*, wyrzucają często Epicy *τ*, np. *τέρμα, άων, άεσσι*; *κέρα Dat.* — *Pl. κέρα, κεράων, άεσσι* i *ασι*; *Pl. κρέα, κρεάων, κρεῶν* i *κρειῶν, κρέασιν*. Joończycy zamieniają często w tych wyrazach *α* na *ε*, np. *κέρεος, κέρεα, κερέων, τὰ τέρεα, κρέεσσιν*.

4. (Do §. 50. A. II.) Homer w Rzeczownikach *synkopowanych* na *ηρ* według potrzeby wiersza, już to wyrzuca *ε*, już to zatrzymuje i to przez wszystkie przypadki, np. *πατέρος* i *πατρός, πατέρι* i *πατρί, ἀνέρος* i *ἀνδρός* itd.

5. (Do §. 50. B. I.) Z form wyrazu *γραῦς* używa Hom. tylko *Nomin. γρηύς, Dat. γρηΐ* i *Voc. γρηῦ* i *γρηῦ*. — Także w dial. ioń. zamienia się *α* na *η*, np. *G. γρηός, Pl. γρῆες*; podobnież *ναῦς*, zob. *Anom.* — *Βοῦς* nie ściąga się w języku epic. i ioń., azatem: *βόες, βόας*. O *Dat. βόεσσι* zob. I. 3. W dial. dor. jest *Nom. βῶς, Acc. βῶν*. który to *Acc.* znajduje się u Hom w znaczeniu: wołowa skóra, tarcz.

6. W Rzeczownikach pospolitych na *εύς* mają Epicy wszędzie, gdzie Źródłosłowe *υ* zaginęło, *η* zam. *ε*, np. *βασιλεύς, V. εῦ, D. Pl. εῦσι*, ale *ῆος, ῆϊ, ῆα, ῆες, ήων, ῆας*. Długie więc *α* w *Acc.* dialektu att. skraca się znowu. Imiona własne jednak mają według miary wiersza już to długą, już to krótką samogłoskę, np. *Ὀδυσσῆος* albo *Ὀδυσήος* i *Ὀδυσσέος*, także *Ὀδυσσεῦς, Ὀδυσῆϊ* i *Ὀδυσεῖ, Ὀδυσσῆα* i *Ὀδυσσέα*, także *Ὀδυσῆ*; inne, jako *Ἀτρεύς* i *Τυδεύς*, zatrzymują zawsze *ε*, np. *Τυδέος, ἐϊ, ἐα* i *ῆ*. — Herod. ma w Imionach własnych zawsze *ε*, np. *Περσέος, Δωριέες, Φωκέων, Αἰολέας*; w pospolitych wątpliwe jest *η*.

7. (Do §. 50. B. II.) W wyrazach na *ης* i *ες, G. εος*, używają Epicy i Ioończycy równie formy nieściągniętéj *εες*, jak ściągniętéj *εις*. *Gen. Pl.* nie ściąga się (chyba że przed *εων* poprzedza samogłoska, np. *ζαχρηῶν* zam. *ζαχρηέων*); podobnież zakończenie *Acc. Pl. εας*.

8. W Imionach własnych na *κλέης* ściągają Epicy *εε* w *η*, np. *Ἡρακλέης, κλέος, ῆϊ, ῆα, V. Ἡράκλεις*; w Przymiotnikach zaś na *έης* ściągają już to w *ει* już to w *η*, np. *ἀκλεής, ἀκλεῖς, ἀγακλῆος*, ale *εὐκλεῖας* (*Acc. Pl.*) od *εὐκλεής, εὐῤῥεής, G. εὐῤῥεῖος* od *εὐῤῥεής*. Ioończycy i Doryjczycy, czasem też pocci, wyrzucają w tych wyrazach jedno *ε*, np. *Περικλέος, ἐϊ* itd.

9. (Do §. 50. B. II. 2. 6.) Rzeczowniki na *ώς* i *ώ, G. όος*, ściągają się zawsze, równie u Epików i Ioończyków, jak u Attyków, wyjąwszy *χρώς* i złożone, np. *χρούς, χροΐ, χρόα*. W dial. ioń. kończy się czasem *Acc. Sing.* na *οῦν* zam. *ω*, np. *Ἰώ, Ἰοῦν, ἠώς, ἠοῦν*. W dial. dor. i eol. kończy się *Gen. Sing.* na *οῖς* i *ῶς*.

10. (Do §. 50. B. II. 3.) W Rzeczownikach na *ας, G. αος*, Hom. według potrzeby wiersza ściąga *Dat. Sing.* lub nie, np. *γήραϊ* i *γήρᾳ, δέπᾳ, σέλᾳ*. Ale *Nom.* i *Acc. Pl.* zawsze się ściąga, np. *δέπα*.

11. Wyrazy na *ος, G. εος* także podług miary już to się ściągają u Epików, już to nie; tylko *Gen. Pl.* nigdy się nie ściąga; *Gen. Sing.* na *εος* ściąga się w dial. epic., jak w dor., w niektórych Rzeczownikach w *ευς*, np. *Ἐρέβευς, θάρσευς*; *Dat. Sing. θέρεϊ* i *θέρει, κάλλεϊ* i *κάλλει*; *Nom.* i *Acc. Pl.* na *εα* zwykle się nie ściąga, wymawia się jednak z *Synicezą*, np. *νείκεα, βέλεα*; *Gen. Pl.* zawsze na *εων*, np. *στηθέων, ἀλσέων*. — Dial. ioń. zgadza się z epickim. — W wyrazach: *σπέος, κλέος, δέος, χρέος* przedłużają Epicy *ε* w *ει*, częścią w *η*, np. *G. σπείους, D. σπῆϊ, A. σπέος* i *σπεῖος, Pl. G. σπείων, D. σπέσσι* i *σπήεσσι*; *χρέος* i *χρεῖος*; *κλέᾳ* i *κλεῖα*.